

Skin og skúrir

Lag og texti:
Margrét Ólafsdóttir

Þeir er - u marg ir

menn - im - ir sem mæn - a út um glugg - ann, er of - an - hrið - in æð - ir og

út - i vind - ur hvín. Þeir bið - a þess að birt - i upp og burt - u hverf - i

mugg - an sem aug - að sí - feltt angr - ar og all - a birg - ir sýn. En stund - um er hér

storm - a - samt og stór - hrið leng - i var - ir. Því geng - ur ekki' að guggn - a þótt grenj - i norð - an

bál. Og æðr - i völd - in ætl - ast til að út þú sjálf - ur

far - ir og hjóð - ir öll - u byrg - inn sem beyg - ir þín - a sál.

Af tvennu' er betra, treystu því,
að takast á við bylinn
en híma úti' í horni
í hugarkvöl og þín.
Og komirðu' inn úr kuldanum
þú kannt að meta ylinn
og lítur öðrum augum
á allt sem bíður þín.

Já, margt er líkt með lífinu
og logni og veðrahami,
því bæði' í skin og skúrir
þín skiptast ævispor.
Og þó að lífsins lægdager
hér löngum fólkíð ami
vill auðnan alla vernda
sem eiga hug og þor

Því ættu' að muna mennirnir
sem mæna út um gluggann,
er ofanhriðin æðir
og úti vindur hvín,
að ef þeir bíða ætíð þess
að öll á braut sé muggan
þeir auðnu sinni ógna
og eigin byrgja sýn.